

De uskyldige børn

Her er en sød lille historie af Honorè de Balzac, 1799-1850, (fra *Skæmtsomme Historier*).

Ved min tvedelte røde hanekam og ved det rosa foer i min elskedes sorte tøfler! Ved alle hanrejes horn og ved deres fromme hustruers dyd! Sandelig siges, at det ædleste menneskeværk er ikke digte, ej heller malerier, herlige slotte, end mindre de skønnest huggede statuer, baade til at ro og skibe, som kan sætte sejl - nej, det er børn! Lyt til ungerne før de er fyldt ti, for efter den tid bliver de mænd og kvinder og er ikke mere den ulejlighed værd, de har forvoldt. Betragt dem, når de saa uskyldigt leger med gamle sko, kravler op og ned i vindueskarmen, huserer muntert med gryder og kasseroller, smider det, som keder dem, skriger efter det, som morer, vender op og ned på huset, gnasker sukkeergodt, altid er muntre, naar de ikke har ondt for tænder - og giv mig ret! De er fortryllende, de er frugter og blomster, kærlighedens frugter og blomster, som fryder øjet. Ja, saa længe deres forstand ikke er fordærvet af livsens bitre erfaringer er alt hvad de siger hellige ord, som i sig rummer dyb og troskyldig visdom. Ingen forfaren mand er troskyldig som et barn, eftersom der altid

blander sig et eller andet ødelæggende gran af fornuft i hans troskyldighed, hvorimod barnets uskyld er ren og ubesmittet og barneord klinger ufrivilligt forfriskende, som skovkilden risler, hvilket fremgår af denne lille historie.

Dronning Cathèrine af Medici var dengang kronprinsesse, og for at tækkes sin svigerfar, som havde det rigtig snavs, gav hun ham fra tid til anden italienske malerier, vel vidende at han elskede denne kunst højt og var ven med Rafael og med Tizian som med Leonardo da Vinci og andre italienske penselsvingere, som han før i tiden havde belønnet med rødt guld.

Engang fik hun fra sin familie, som havde mange kostelige kunstværker, da hertugen af Medici herskede i Firenze, et mesterværk af Tizian forestillende Adam og Eva i det øjeblik, da Gudherren lod dem hilse på hinanden, i legemsstørrelse, i det jordiske paradys, og de var klædt i al den pragt og herlighed, som dengang var på mode og ikke til at misforstå, eftersom dragten var deres naturlige uskyld og broderierne og besætningen guddommelig ynde, ja en påklædning, som er meget svær at male, for den vidunderlige farve kan kun mesteren ramme. Men Tizian var mester.

Billedet blev anbragt i den stakkels kong Frans den Førstes soveværelse, hvor han lå hen, slemt lidende af den galante sygdom, der omsider gav ham døden. Og hele hoffet var ivrig efter at se dette billede, men ingen fik lov dertil, før kongen var død, da han ikke vilde slippe det af syne.

En dag kom kronprinsesse Cathèrine ind til kongen med sin søn Frans og den lille Margueritte, som dengang var begyndt at snakke og pludre på barnevis. Og børnene havde hørt tale om dette maleri og plaget deres moder om at faa lov at se det, naar de engang gjorde besøg hos kongen, hvilket undertiden blev tilladt, da rollingerne satte ham i stort humør.

- I vil se Adam og Eva, som er vores alles ophav, sagde hun: Der er de!

Og dybt forundrede betragtede de den herre Tizians maleri og satte sig ved kongens hovedgærde, og han betragtede dem velfornøjet.

- Hvem af de to er Adam? spurgte den lille Frans og puffede til sin søster.

- Det ved jeg skam ikke, svarede pigebarnet, det kan man ikke se før de faar tøj på.

Dette lille svar, som henrykte kongen og deres mor, nedskrev Cathèrine i et brev til Firenze, og således er det bevaret, skønt ingen har bragt det videre før nu.

Historien har kun en lille moral, som er, at vil man høre yndige barneord, maa man beflitte sig på at lave børn.